

רותי סמרטוטי לומדת איך להתנהג

יום אחד הבובות נשארו לבדן. צילה, הגברת הקטנה שלהן, סידרה אותן יפה בתוך החדר ואמרה להן להתנהג יפה בזמן העדרה. הן ישבו בשקט ולא נעו עד שהגברת שלהן עזבה את החדר.

אזי בובת החייל סיבב את ראשו וקרץ עין אל רותי סמרטוטי. וכשנשמעה סגירתו של הפשפש, הבובות ידעו שהן לבדן בחדר וכולן קמו על רגליהן. "עכשיו נוכל לבלות" קרא חייל הבדיל "בואו ונחפש לנו משהו לאכול!" "כן, נלך לחפש לנו אוכל!" קראו כל הבובות.

"כשצילה שיחקה איתי הבוקר" אמרה רותי סמרטוטי "היא עברה איתי בחדר אחורי של הבית ושם הרחתי ריח של משהו טעים מאוד!" "אז תובילי אותנו, סמרטוטי!" קראה הבובה הצרפתייה.

"אני חושב שנבחר את רותי סמרטוטי כמנהיגה של המסע שלנו" אמרה הבובה האינדיאנית.

כל הבובות מחאו כף ביחד וקראו "הידד! רותי סמרטוטי תוביל אותנו!"

רותי סמרטוטי הייתה גאה מאוד שכל הבובות מכירות באמינות שלה ואוהבות אותה ואמרה שהיא ברצון תסכים להיות המובילה.

"בואו אחרי!" היא קראה כשעל רגליה המתנדנדות התחילה ללכת במהירות דרך החדר.

בובות אחרות הלכו אחריה, ועברו בבית עד שהגיעו לדלת של המזווה. "זה המקום!" קראה רותי סמרטוטי ובאמת כל הבובות הריחו משהו וידעו שיש שם משהו טעים.

אך אף אחת מהבובות לא הייתה גבוהה
מספיק כדי להגיע לסגר הדלת ולמרות שהן
דחפו ודחפו, הדלת

נשארה סגורה.
הבובות דחפו חזק
ומדי פעם אחת מהן
נפלה ואחרות דרכו
עליה במאמצן
לפתוח את הדלת.
בסוף רותי סמרטוטי
עזבה אותן
והתיישבה על
הרצפה.
כשהבובות ראו
שרותי סמרטוטי
יושבת ומעבירה את

ידי הסחבה שלה בשערות חוטי הצמר שלה,
הן ידעו שהיא חושבת.

"שש.. שש.." אמרו הבובות, ניגשו לרותי
סמרטוטי והתיישבו מולה.

"חייבת להיות דרך להיכנס פנימה" אמרה

רותי סמרטוטי.

"רותי סמרטוטי אמרה שמוכרחה להיות דרך
להיכנס פנימה!" קראו כל הבובות.

"היום אינני יכולה לחשוב בבהירות" אמרה
רותי סמרטוטי "זה כאילו ראשי קרוע."

הבובה הצרפתייה רצה אל רותי סמרטוטי
והורידה את הברדס שלה. "נכון, יש קרע
בראשך, סמרטוטי" אמרה. היא הוציאה
משמלתה סיכה ותיקנה בה את הקרע. "זה
לא תיקון מעולה, כי נשארו עוד קמטים!"
אמרה.

"הו! זה הרבה יותר טוב" קראה רותי
סמרטוטי "עכשיו אוכל לחשוב יותר טוב."
"עכשיו רותי סמרטוטי תוכל לחשוב יותר טוב"
אמרו כל הבובות.

"כנראה שהמחשבות שלי זלגו קודם דרך
הקרע" אמרה רותי סמרטוטי.

"הן זלגו דרך הקרע בראשה" אמרו כל
הבובות.

"עכשיו, כשאני יכולה לחשוב יותר ברור"
אמרה רותי סמרטוטי "אני חושבת שהדלת

קפצה וקראה "אני יודעת!" והיא תפסה את ג'ק הקופץ מקופסה ודחפה אותו אל הדלת. ג'ק תקע את המקל שלו לחור ופתח את המנעול.

כל הבובות דחפו והדלת נפתחה. וי, איזה הידחקות! הבובות נערמו זו על גבי זו כדי להגיע מה שיותר מהר לדברים טובים. הן עלו על אצטבאות המזווה ובהזדמנות זו הפכו

פשוט נעולה ואנו צריכות לפתוח אותה. "זה יהיה קל" אמרה הבובה ההולנדית שתמיד אומרת "אמא" כשמנענעים אותה קדימה ואחורה "כי יש לנו חייל אמיץ שיכול לירות את המפתח מתוך המנעול." "אני יכול לעשות זאת בקלות!" אמר חייל

הבדיל, כשהוא מרים את הרובה. "אוי, רותי סמרטוטי" קראה הבובה הצרפתייה "אל תתני לו לירות." "לא!" אמרה רותי סמרטוטי "אנו חייבות לחשוב על משהו יותר שקט!" אחרי כמה דקות מחשבה רותי סמרטוטי

כד עם שמנת, שנשפכה כולה על שמלתה של
הבובה הצרפתייה.

הבובה האינדיאנית מצאה קצת לחם תירס
וטבלה אותו בדובשה. היא התיישבה על
הרצפה לארוחה טובה.

צנצנת ריבת אוכמניות התהפכה והבובות
אכלו את הריבה שנמרחה עליהן עד שכל
הפרצופים נעשו סגולים.

חייל הבדיל נפל שלוש פעמים מהאצטבה
וכופף לו רגל אחת, אך הוא טיפס שוב
למעלה.

מעולם לא הייתה לבובות הנאה כזו והן
התרגשו ואכלו, עד ששמעו פתאום צליל
הפשפש הנפתח. הן לא ניסו לרדת

מהאצטבאות אלא התגלגלו וקפצו כולן על
הרצפה ורצו מהר ככל שיכלו לחדר שלהן,
כשאחריהן נשארות עקבות של פירורים

וריבה. וכשצילה נכנסה לחדר הן התיישבו, כל
אחת איפה שנמצאה באותו הרגע.

"כמה מוזר!" קרא צילה "הן הרי ישבו כולן
סביב לחדר. אולי זה פידו הכלב שניער אותן!"

ואז ראתה את הפנים של רותי סמרטוטי
והרימה אותה.

"הי, רותי סמרטוטי, את דביקה כולך! נראה

שאת מכוסה

בריבה!" והיא

ליקקה את ידה של

רותי סמרטוטי.

"כן! זו ריבה!

תתביישי רותי

סמרטוטי. היית

במזווה, ואחרות גם

כן!" ועם זה צילה

הניחה את רותי

סמרטוטי על

הרצפה ויצאה

מהחדר.

כשהיא חזרה הייתה לבושה בסינור ושרוולי
חולצתה מכופלים. היא אספה את כל הבובות
הדביקות, שמה אותן בסל והוציאה לגינה,
תחת עץ התפוח. שם היא שמה גיגית מי
סבון, לקחה אותן זו אחרי זו, קרצפה אותן

שולחן וכסאות. אחרי שסידרה את הכל אספה

את הבובות והושיבה אותן סביב השולחן.
הן קיבלו מיץ ועוגיות קטנות עם סוכר מפוזר
עליהן.

אחרי הארוחה טובה הבובות הוחזרו לחדר,
שם נסרקו שערותיהן והן הולבשו בכותונות
לילה. הן הושכבו במיטות, צילה נתנה לכל
אחת נשיקה ויצאה מהחדר על קצות
האצבעות.

הבובות שכבו כמה רגעים שקטות אך אז
רותי סמרטוטי התרוממה על מרפקיה ואמרה
"אני חושבת!"

"שש.. שש.." אמרו הבובות "רותי סמרטוטי
חושבת."

"כן" אמרה רותי סמרטוטי "אני חושבת

במברשת, וטבלה במי סבון עד שכולם היו
שוב נקיות. ואז תלתה אותן לייבוש על חבל.
הבובות היו תלויות על החבל במשך כל היום
והן התנדנדו שם כשרוח נשבה בגן.
"אני חושבת שהיא קרצפה את כל החיוך

מהפנים שלי" אמרה
רותי סמרטוטי. "לא
סמרטוטי, הוא עדיין
שם" אמר חייל
הבדיל שהסתובב
במיוחד כדי לראות
טוב יותר את רותי
סמרטוטי "אבל אני
חושב שזרועות שלי
לא יוכלו לנוע כי הן
חלודות."

באותו רגע הרוח נשבה חזק יותר והבובה
ההולנדית השתחררה מהאטב, נפלה למטה
על הדשא ואמרה "אמא" בקול צרוד.
מאוחר אחר הצהריים נפתחה הדלת
האחורית של הבית וצילה הקטנה באה עם

שצילה נתנה לנו את הארוחה הטובה שם,
תחת העצים, כדי ללמד אותנו שיעור טוב. היא
רצתה להראות שאנו יכולות לקבל כל הדברים
הטובים שנרצה ומתי שנרצה, אם נתנהג יפה.
ולמדנו שאנו לא צריכות לקחת שום דבר בלי
לבקש, אם נוכל לקבל זאת אחרי שנבקש! אז
הבה נזכור זאת ולא ננסה יותר לעשות דברים
שיעציבו את מי שאוהב אותנו!"
"הבה נזכור זאת" חזרו אחריה כל הבובות.
ורותי סמרטוטי שכבה חזרה במיטתה הקטנה
עם ניצוץ שמח בעיניה, כשבראשה מלא צמר
גפן היא חושבת על אהבה ואושר.